Πέντε χρόνια μετά δεν ξεχνάμε τη φρίκη της 21ης Σεπτέμβρη στην Ομόνοια

Πέντε χρόνια μετά το μεσημέρι της 21ης Σεπτέμβρη του ’18 όταν ο 33χρονος Ζακ Κωστόπουλος βρίσκεται εγκλωβισμένος κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες και σε εμφανή κατάσταση αδυναμίας και πανικού μέσα σε κοσμηματοπωλείο στην Ομόνοια. Στην απέλπιδα προσπάθεια του να απεγκλωβιστεί και να βγει έξω μέσω της τζαμαρίας, δέχεται απανωτά χτυπήματα και στην ουσία λιντσάρεται σε κοινή θέα από τον ιδιοκτήτη Δημόπουλο και ένα τουλάχιστον ακόμη άτομο, ιδιοκτήτη παρακείμενου καταστήματος και φασίστα, μέλος της ακροδεξιάς οργάνωσης «Πατριωτικό Μέτωπο», Χορταριά. Αφού ο πρώτος γύρος του προπηλακισμού του διακόπτεται μετά από την παρέμβαση περαστικών και ο Ζακ προσπαθεί αιμόφυρτος από τα γυαλιά και τα χτυπήματα να σηκωθεί και να απομακρυνθεί, δέχεται δεύτερο γύρο χτυπημάτων με κλοτσιές και γκλοπιές από τα ένστολα καθάρματα της ΔΙΑΣ, προκειμένου να του φορέσουν χειροπέδες. Αποτέλεσμα όλων αυτών, ο Ζακ να υποκύψει στα τραύματα του και να μεταφερθεί νεκρός πλέον στο νοσοκομείο.

Σήμερα, όλοι οι αστυνομικοί που συμμετείχαν στην δολοφονία έχουν αθωωθεί σε ένα κατηγορητήριο για θανατηφόρα σωματική βλάβη και όχι για ανθρωποκτονία εκ προθέσεως.

Ο Ζακ, η Zackie δολοφονήθηκε για τις πολλαπλές ταυτότητες που έφερε, όντας ενεργό μέλος και ακτιβιστής της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας και του αγώνα κατά του στιγματισμού των οροθετικών ατόμων και εκφραζόταν πολιτικά ενάντια, τόσο στην καταπίεση της πατριαρχίας και της ομοφοβίας, όσο και στην γάγγραινα του ρατσισμού και του φασισμού. Στο πρόσωπο της συνυπάρχουν όλα όσα δεν υπακούν στην κυρίαρχη κανονικότητα. Παρ’ όλη αυτή την προσπάθεια η δολοφονία να περάσει στα ψιλά, όπως τόσες άλλες περιπτώσεις ανθρώπων, που δεν χωράνε στα κυρίαρχα κοινωνικά πρότυπα, κάτι τέτοιο δεν κατέστη δυνατό λόγω του βίντεο, που υπήρχε ως πειστήριο, αλλά κυρίως λόγω της δημόσιας ταυτότητας του Ζακ Κωστόπουλου.

«Όταν ο παλιός κόσμος σαπίζει και ο νέος ακόμα πασχίζει να γεννηθεί, τότε είναι η εποχή των τεράτων.»

Ο καπιταλισμός βρίσκεται σε σήψη. Ο θάνατος που σπέρνουν οι κρατικές πολιτικές, η γενικευμένη ανασφάλεια, ο φόβος, τα απανωτά σοκ, η βίαιη φτωχοποίηση έφεραν στην επιφάνεια τα πιο κτηνώδη ένστικτα ενός αντιδραστικού και μικροαστικού κομματιού της κοινωνίας, που είδε την γη να φεύγει κάτω από τα πόδια του και προσπάθησε με όλα τα μέσα να διατηρήσει την κοινωνική και ταξική του θέση. Έτσι με την παράλληλη άνοδο των ιδεολογημάτων του εθνικισμού, του ρατσισμού και της ομοφοβίας, απαξιωθήκαν οι κοινωνικές αξίες της αλληλεγγύης και της αξιοπρέπειας και αναδείχθηκαν αυτές της ιδιώτευσης, του κοινωνικού δαρβινισμού, του φόβου και του μίσους για τον αδύναμο και τον διαφορετικό, της αναγωγή της

ιδιοκτησίας σε υπέρτατο αγαθό, της υιοθέτησης της κρατικής βαρβαρότητας και της αποδοχής του φασισμού σε ρυθμιστή της κοινωνικής ζωής.

Η εσωτερίκευση και κανονικοποίηση αυτού του σάπιου αξιακού συστήματος άφησε το χώρο για την ωμή δολοφονία του Αντώνη στο λιμάνι του Πειραιά, όπου σπρώχτηκε και αφέθηκε να πνιγεί σε κοινή θέα, μπροστά σε σαστισμένα βλέμματα και ανοιχτές κάμερες, όπως και η Ζάκι. Πέντε χρόνια αργότερα από μια δολοφονία που προσπάθησαν να ξεπλύνουν ενεργοποιώντας βαθιά ριζωμένα τοξικοφοβικά αντανακλαστικά, το ελληνικό κράτος δολοφονεί τον Κώστα Μανιουδάκη, με τους μπάτσους Χανίων να τον σκοτώνουν στο ξύλο. Ο βιασμός στο Α.Τ. Ομόνοιας, η πιο πρόσφατη γυναικοκτονία στην Καλαμαριά της Θεσσαλονίκης από τον μπάτσο πρώην σύζυγο της που ήρθε να προστεθεί στις δεκάδες άλλες που έχουν προηγηθεί. Τα φασιστικά πογκρόμ στον Έβρο όσο οι πυρκαγιές μαίνονταν, οι τουλάχιστον 20 μετανάστες που βρέθηκαν απανθρακωμένοι στο δάσος της Δαδιάς και η δολοφονία του πακιστανού εργάτη Σιράζ Σαφτάρ στον Περισσό, είναι μόνο κάποια από τα στιγμιότυπα της τελευταίας περιόδου που αποτυπώνουν την εδραίωση της πατριαρχικής και ρατσιστικής βίας που τείνει να γίνει κανονικότητα μέσα σε ένα πλαίσιο γενικευμένου κοινωνικού κανιβαλισμού.

Απέναντι σε αυτήν την ζοφερή πτυχή της πραγματικότητας είναι ζωτικής σημασίας να αντιτάξουμε την δική μας εναλλακτική. Να μην επιτρέψουμε την απογοήτευση, τον φόβο και την απάθεια να μας κυριεύσει. Να προτάξουμε την συλλογικοποίηση και την αλληλεγγύη απέναντι στην πατριαρχία και τον κανιβαλισμό. Να απαντήσουμε με κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες ενάντια στην υποτίμηση και τον κατακερματισμό των ζωών μας απέναντι στο κράτος και τα τσιράκια του, τους φασίστες και τα αφεντικά.

Το αίμα δεν είναι νερό – Η μνήμη δεν είναι σκουπίδι
Δε θα επιτρέψουμε την αποκτήνωση μας!

Αγώνας για ένα κόσμο χωρίς διακρίσεις με βάση το φύλο, τη φυλή, τη σεξουαλικότητα.

Καμία εκεχειρία – καμία ανακωχή
με το κεφάλαιο, το κράτος και τους κανιβάλους τους.

πέλοτο
peloto.espivblogs.net